

Mezei András

Száradt gégémbe

*Vedd el tőlem a hiányt Istenem! A vágyódást,
mi meg nem fogható. Hogy ne kelljen többé
törekednem. Valómat, amely e világi – hagyd meg
nekem.*

*A hím oroszlán, ha jóllakott, elégedett. A szavanna
nyugalma a természet hálaimája benne.*

*Híves forrásra kívánckozó őzéd, szarvasod, ha már ivott,
többre mi végre törekedne? – A sárban hempergő
vízilovak hunyt szemmel dicsérik az Urat Te benned
testi boldogságukba süppedve. Vastag bőrükre
lényed híg sarat adott. – hát még a lepke! (Mely,
ha felröppent) a maga keltette légáram rebbenéséből
támadt tornádót nem tudja, s elégedett. A sáskafelhő
tűzfogsor-függönyéből vibráló zöldarany levegőget
mi hiány szaggathatja szét, ha benned zeng, zendül
a jóllakhatatlanság fortissimója. Hát még a leopárd,
ha az elejtett kecske tetemét a fára fölvenszolja,
s még reszket, ideges, hogy ölt. Él. Nem gondolja, mi
lesz.*

*Mi volt. – a bálnák elfogadják, hogy az óceán feletti
kozmosz üzemraktárban tárolt levegő maga a menny.
A teve megemésztja a tüskét, de ajka a fáról a zsenget
nem tépi le. Mégis a pillanatban él, ott benn időtlensége.
Négy lábát kicövekeli a birka, ha ölik nem ad ki hangot.
Nem izen. Gorilla ősiünk bánatát bozót fedi el.*

*Csak a gondolkodó ember állattestéhez tapadó tudat fáj.
A megismerés kényszere vonít, míg, miközben a szó,
a kihaló nemzedékek időlépcsőin föl, föl – a hangzó jel
a hiányt mégse tölti be Uram száradt gégémbe
szomjúságomat nem enyhíti a pillanat fényedbeli időtlen feketesége.*

Mezei András
A vér pora

*Minden szőlőszem vigyorogva,
bandzsán, de hamvas arccal
Dávid félarcát mutatta: a királyi
fekhely fölötti kőfalon pendült
a szélben Dávid lantja:*

*„Áldott a rúd, mely az óriásszőlőfürt
édes terhétől meghajolt,
s a lépő két férfi válla, melyekben
izom, csont kőpárkányait vadgalamb,
rigó szállta, s megcsusszant rajtuk
a korahajnali sík fény” – Hol a lélek
sosem ért le a halálba, áldott a völgy,
melybe, mint üres kádba ömöltek bele
szőlőszemenkként pattanó évek,
taposott, vérbő évezredek, mert a naphól
szivárogtak oda le aromák, száraz
édeni nedvek, hol Ábrahám repedezett,
kiszáradt ajkát azóta is Sára rózsaszírommal
gyógyítja, s ama Krisztus előtti öt sebből
száll föl a megalvaadt vér pora
orrlukaimba.*